

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี*

Legislative measures concerning the prevention and suppression of prostitution

เสาวรส หนูนตี (Saowarose Hoondee) **

รศ. จรัล เล็งวิทยา Prof. (Chanran Lengvithaya) ***

บทคัดย่อ

การค้าประเวณีเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมายแต่ยังคงมีอยู่ในสังคมไทยแอบแฝงขายบริการตามแหล่งท่องเที่ยว ถนน หรือตามที่สาธารณะ ปะปนร่วมกับผู้คนในสังคม เมื่อสังคมเจริญเติบโตขึ้น การค้าประเวณีถือเป็นอาชีพที่หารายได้เป็นจำนวนมากอีกทั้งไม่ต้องมีเงินทุนแต่อย่างใด ถึงจะผิดกฎหมายแต่คุ้มค่ากับความเสี่ยงในการกระทำความผิดซึ่งมีบทลงโทษทางอาญาที่น้อย ซึ่งนับว่ากฎหมายที่มีอยู่มีอาจจะทำให้เกิดความเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดได้กฎหมายที่ระบุนความผิดของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ มีเจตนาที่จะคุ้มครอง มีระวางโทษน้อยและมุ่งช่วยเหลือผู้ค้าประเวณีแต่ไม่อาจปราบปรามป้องกันหรือยับยั้งต่อจำนวนผู้ค้าประเวณีที่สมัครใจค้าประเวณีได้ทำให้กฎหมายในเรื่องนี้ใช้บังคับไม่ได้ผลและก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยของประชาชนในสังคมและยังความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุเพิ่มมากขึ้นเท่าไรส่งผลให้ปัญหาที่มีสะสมกลายเป็นอาชญากรรมทางเพศที่รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้ศึกษาได้เสนอแนะแนวทางการกำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้ค้าประเวณี โดยเห็นสมควรปรับปรุงบทบัญญัติมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ควรกำหนดโทษความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจที่มีผลต่อความสงบหรือเรียบร้อยในสังคมตลอดจนเห็นสมควรเพิ่มเติมฐานความผิดทางอาญาแก่ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจที่กระทำความผิดซ้ำทั้งนี้เพื่อครอบคลุมวิธีการที่ใช้ในการกระทำความผิดมากขึ้น พร้อมทั้งปรับปรุงนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาในส่วนผู้ค้าประเวณีให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นด้วยการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดการประกอบอาชีพการกำหนดความรับผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่)และมาตรการการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ของความผิดในพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 5

* เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ของความผิดในพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 5

** นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. CRIMINAL AND CRIMINOLOGY LAW; LL.M. (CRIMINAL AND CRIMINOLOGY LAW)

*** อาจารย์ประจำภาควิชากฎหมายพาณิชย์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง (Lecturer of Department of Commercial Law Faculty of Law Ramkhamhaeng University)

2. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งนำมาใช้กับความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ และกฎหมายการค้าประเวณีของประเทศไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันที่กำหนดอัตราโทษต่อผู้ค้าประเวณี
4. เพื่อศึกษาถึงแนวทางการแก้ไขกฎหมายปรับปรุงอัตราโทษให้เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้ค้าประเวณีและต้องสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน
5. เพื่อเสนอแนะแนวทางการป้องกันการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีหาผลบังคับใช้กฎหมายได้อย่างจริงจังและเป็นรูปธรรมให้เกิดผลประโยชน์มากที่สุด ในทางปฏิบัติเพิ่มเติมฐานความผิดทางอาญาแก่ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจที่กระทำความผิดซ้ำ ทั้งนี้เพื่อครอบคลุมวิธีการที่ใช้ในการกระทำความผิดมากขึ้น พร้อมทั้งปรับปรุงนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาในส่วนผู้ค้าประเวณีให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นด้วยการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในแนวความคิด การประกอบอาชีพ การกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่)และมาตรการการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

คำสำคัญ: มาตรการทางกฎหมาย/ การป้องกันและปราบปราม/ การค้าประเวณี

Abstract

Prostitution is illegal but still exists in Thai society in which it can appear in people's daily lives even in public places such as touristic areas and streets. Along with the society development, Prostitution has become one of the jobs earning a lot of incomes since there is no investment required at all. Hence, even though it is illegal but really worth comparing to small penalties, especially, for prostitutes who are willing to do so. From such small penalties, it reflects the ineffectiveness of laws that can only help those willing prostitutes but cannot eliminate, protect, or restrain them. This ineffectiveness also lead to conflicts among people in a society. Moreover, it will be worse when there is an increasing in materialism that can eventually result in more and more severe sexual crimes.

Finally, The researcher would like to make some suggestion about the issue discussed above, the amendments of the provisions in section 5 of the Prevention and Suppression of Prostitution Act (B.E. 2539) to set criminal penalties to prostitutes with willingness which affected to society and increase the criminal penalties to prostitutes with willingness who repeatedly do a mistake. Moreover, improve the policy of defensive and solve on prostitution's problem to be more suitable. This research is to study and understand prostitution, penalties to prostitutes with willingness, and defensive measures on prostitution.

KEYWORDS: LEGAL MEASURES / AGAINST PROSTITUTION

บทนำ

ณ ปัจจุบันมีผู้ค้าประเวณีที่สมัครใจประกอบอาชีพค้าประเวณี(หลากหลายเพศ) ซึ่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 มิได้ป้องกัน ไม่ปราบปรามการค้าประเวณีแบบสมัครใจ แต่ในทางตรงกันข้ามกัน มักจะพบข้อมูลตามแหล่งข่าวสารต่างๆ มีการจับกุมผู้ค้าประเวณีที่เตร็ดเตร่คอยอยู่ตามถนนหรือสาธารณสถาน ในลักษณะหรืออาการที่แสดงการกระทำที่สามารถเข้าใจได้ว่าเชิญชวนเรียกร้อง ติดต่อนเสนอขายบริการหรือในทางการค้าประเวณีอยู่เรื่อยๆ (โสภณ พรโชคชัย, 2557) ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชนที่มีได้สนใจที่จะซื้อบริการจากผู้ค้าประเวณี หรือแม้กระทั่งการเกิดอุบัติเหตุบนพื้นผิวการจราจร หรือแม้แต่การเกิดอาชญากรรมต่อผู้ค้าประเวณีเอง และทำลายศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติอันเป็นเอกลักษณ์ที่ทรงคุณค่ากับประเทศไทย(พระราชวรมนี (พล อาภากร),2558) ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งกฎหมายระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท เท่านั้น แม้ผู้ค้าประเวณีจะถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับและเสียค่าปรับแล้วนั้น แต่ผู้ค้าประเวณียังคงกลับมาประกอบอาชีพตามเดิม เนื่องจากปริมาณของจำนวนเงินที่ได้มานั้นคุ้มค่ากับการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ผู้ค้าประเวณีไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงทำการศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ซึ่งจะเป็นการศึกษาจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 โดยจะนำเสนอปัญหาต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์ในกฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีให้เหมาะสมกับสภาวะในปัจจุบัน โดยผู้ศึกษาเห็นว่าปัญหาที่จะต้องทำการปรับปรุงแก้ไขดังต่อไปนี้ คือ

1.1.1 ปัญหาการกำหนดอัตราโทษของผู้ค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 มีอัตราโทษไม่เกินหนึ่งพันบาทเป็นอัตราโทษที่น้อยเกินไป สำหรับความผิดในมาตรานี้ เพราะจำนวนเงินค่าปรับที่น้อย จึงทำให้ผู้ค้าประเวณียอมที่จะเสียค่าปรับแล้ว กลับมาทำงานต่อได้

1.1.2 ปัญหาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไม่มีกฎหมายข้อใดที่ได้กล่าวถึงการกระทำผิดซ้ำของผู้ค้าประเวณี หรือการกำหนดโทษหรือข้อบังคับ แลถึงมาตรการมารองรับ หากผู้ค้าประเวณีที่ทวนกลับไปกระทำความผิดค้าประเวณีหรือเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีอีกครั้ง

1.1.3 ปัญหาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไม่ได้บัญญัติ กำหนดหรือมีข้อบังคับให้ผู้ค้าประเวณีตรวจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เนื่องจากโสเภณีสมีความเสี่ยงในการติดโรค โดยเฉพาะกามโรคประเภทต่างๆ ปัญหานี้มีขอบเขตความรุนแรงขยายกว้างออกไปอีกมาก เพราะผู้ที่เป็นโสเภณีนั้นอยู่ในฐานะที่สามารถแพร่เชื้อให้ผู้อื่นได้มากกว่าที่ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลอันแท้จริงในจำนวนของผู้ค้าประเวณีที่กระทำการขายบริการตามที่สาธารณะทำให้การควบคุมการแพร่ระบาดและแพร่กระจายเชื้อโรคทำได้ยากสาเหตุปัญหานี้เป็นปัจจัยที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันเปิดช่องให้ผู้ค้าประเวณีตามที่สาธารณะไม่มีโทษจำคุกจงดประวัติการควบคุมจำนวนผู้ค้าประเวณีอย่างแน่ชัด พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไม่ได้บังคับผู้สมัครใจค้าประเวณีที่มีอายุเกินกว่า 18 ปีขึ้นไป ต้องเข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ จึงทำให้ผู้ค้าประเวณีไม่ได้เข้ารับการอบรมดูแลจากกรมประชาสงเคราะห์ตามที่กฎหมายได้มีการกำหนดไว้

1.1.4 ปัญหาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ไม่ได้มีการกล่าวถึงอำนาจหน้าที่การประสานงานกันระหว่างหน่วยงานของภาครัฐ องค์กรเอกชน หรือกลุ่มชุมชนท้องถิ่น ไม่ได้มีข้อกำหนดอันหนึ่งอันใดที่ได้ระบุหรือกำหนดหน้าที่ของแต่ละฝ่ายในการร่วมมือกันปฏิบัติตามแนวทางของกฎหมาย

(กันยลีนี ปัญญาอภิวังค์, 2558) เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีให้เกิดความสัมฤทธิ์ผล และเพื่อให้การดำเนินการปราบปรามการค้าประเวณีที่มีเป็นไปอย่างคล่องตัว ระหว่างเจ้าหน้าที่ของภาครัฐ และกลุ่มบุคคลที่ต้องปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อเสริมให้กระบวนการยุติธรรมสามารถบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (รังสรรค์ แสงสุข, 2536) เท่าที่ผ่านมานั้นจึงเกิดได้เกิดปัญหาของผู้ปฏิบัติงาน ขาดเอกภาพในแนวทางการแก้ไขปัญหาตลอดจนมีลักษณะต่างฝ่ายต่างปฏิบัติตามแนวนโยบายของฝ่ายตน

1.3 ทฤษฎีและสมมติฐานของการวิจัย

กฎหมายที่มีผลใช้บังคับ ณ ปัจจุบันในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีในประเทศไทยยังขาดซึ่งความเหมาะสมตามสภาพการณ์ทางสังคม ทำให้ไม่สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีที่มีอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 ขอบเขตการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้มีขอบเขตการศึกษาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ซึ่งมีการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาแก่ผู้ค้าประเวณีโดยศึกษาทฤษฎีอาญาและอาชญาวิทยา เปรียบเทียบความเป็นมาของกฎหมายการค้าประเวณีของไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันหลักเกณฑ์ของกฎหมายกับศีลธรรมรวมทั้งพฤติกรรมของผู้ค้าประเวณีในปัจจุบัน และศึกษาเปรียบเทียบอัตราการลงโทษของผู้ค้าประเวณีของประเทศไทย รวมทั้งศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขมาตรการทางออกของผู้ค้าประเวณีและแนวทางควบคุมปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยโดยการศึกษาวិเคราะห์จากเอกสาร เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กฎหมายต่างประเทศโดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ รายงาน รายงานวิจัย ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ รายงานประจำปีขององค์การซึ่งเกี่ยวข้อง รายงานวิจัย ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ รายงานจากต่างประเทศ และข้อมูลในระบบสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์การกำหนดความผิดทางอาญาและกฎหมายต่างประเทศต่อผู้ค้าประเวณี รวมทั้งวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหลักนโยบายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีต่อผู้ค้าประเวณี ทั้งนี้เพื่อเสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไขกฎหมายในการกำหนดอัตราการลงโทษความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีอย่าง เป็นปัจจุบัน สำหรับประเทศไทยต่อไปให้มีการบังคับใช้ และนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ค้าประเวณีให้มีความเหมาะสม

1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับ

1.6.1 เพื่อจะทำให้ทราบและเข้าใจความผิดในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ว่ามีวัตถุประสงค์ แนวคิด ของความผิดนั้น

1.6.2 เพื่อทำให้ทราบและเข้าใจถึงหลักการของกฎหมายความผิดของผู้ค้าประเวณี (เตร็ดเตร่หรือเร่ค้าประเวณี) หรือ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้ค้าประเวณีให้มีความชัดเจนการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5

1.6.3 เพื่อที่จะทำให้ทราบถึงแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงหรือหามาตรการทางออกของประเทศไทยและพฤติกรรมบริโภคของผู้ค้าประเวณีในอดีตถึงปัจจุบันซึ่งจะทำให้เห็นภาพในการลงโทษต่อผู้ค้าประเวณี (เร่ค้าประเวณี) โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายการค้าประเวณีในอดีตมากยิ่งขึ้นทั้งนี้เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการวิเคราะห้มากยิ่งขึ้นกว่าการตีความตามตัวบทกฎหมายเพียงอย่างเดียว

1.6.4 เพื่อที่จะได้ทราบถึงอัตราโทษต่อผู้ค้าประเวณีนานาประเทศแล้วนำมาเปรียบเทียบกับอัตราโทษต่อผู้ค้าประเวณีของประเทศไทย

1.6.5 เพื่อจะได้เสนอแนะามาตรการดังกล่าวมาแก้ไขปรับปรุงบทลงโทษและการบังคับใช้กฎหมายให้เหมาะสมเพื่อการป้องกันและปราบปรามผู้ที่สมัครใจค้าประเวณีตามสถานที่ที่ไม่ควรให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นรวมทั้งลดปัญหาต่าง ๆ ในสังคม

2. แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

2.1 ความหมายและรูปแบบการค้าประเวณีค้าประเวณี

2.1.1 ค้าประเวณี(วันชัย ศรีนวลนัต, 2521) หรือ prostitution คือ กระทำการใดๆ เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำส่อน เพื่อสินจ้างหรือประโยชน์ใดพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ได้ให้นิยามความหมาย การค้าประเวณี ว่าการยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใดหรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทาง กามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใดทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

2.1.2 รูปแบบการค้าประเวณี(สุพล บริสุทธิ์ ,2549)

- 1) การค้าประเวณีโดยสมัครใจ
- 2) การค้าประเวณีโดยไม่สมัครใจ
- 3) การถูกจูงใจให้กระทำการค้าประเวณีภายหลัง

2.2 แนวคิดการกำหนดความผิดทางอาญา

2.2.1 การกำหนดความผิดทางอาญา มีเกณฑ์ลักษณะของกฎหมายอาญา มี 3 ประการ คือ (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์,2546)

1) กำหนดความผิดไว้เป็นการเฉพาะ (specificity) กล่าวไว้ชัดว่าพฤติกรรมใดถึงเป็นความผิด หากเกิดสงสัยคลุมเครืออยู่ในดุลยพินิจของผู้พิพากษาซึ่งย่อมมีการพิจารณาไปในทางที่เป็นคุณแก่จำเลยหรือผู้ที่กระทำความผิด

2) เมื่อได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นมาแล้วนั้นต่อมาจะได้รับการพิจารณาให้เกิดความเป็นธรรมในแบบลักษณะเดียวกัน (uniformity of regularity) ไม่มีอคติต่อบุคคลใดทั้งสิ้น ถ้ามีความผิดจริงก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย

3) มีการลงโทษตามความคิดถือเป็นการทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวที่จะกระทำความผิดอีกในครั้งต่อไปและกลับตัวเป็นคนดีได้ทั้งยังเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้อื่นผู้ใดเอาการกระทำซึ่งถือเป็นความผิดเป็นแบบอย่างด้วยการกำหนดความผิดทางอาญา ต้องรู้ว่าความผิดอาญา หมายถึง การกระทำหรือละเว้นการกระทำอันใดที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิดและกำหนดบทลงโทษไว้(ประชุม อินทรโชติ,2549)

2.2.2 ความผิดอาญาในแง่ของกฎหมาย แบ่งได้ 2 ประเภท (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์,2546)

ความผิดในตัวเอง คือการกระทำความผิดในบางประเภท แม้ว่าจะเกิดขึ้นในต่างพื้นที่ ต่างเวลา แต่มนุษย์จะมองเห็นว่าการกระทำใดถือได้ว่าเป็นความผิด เพราะมนุษย์มีมโนธรรมจะคิดได้ว่าสิ่งนั้นเป็นความผิดซึ่งทั่วไปมโนธรรมที่ว่าตั้งบนพื้นฐานของหลักศีลธรรมการกระทำอันซึ่งเป็นความผิดนี้เรียกว่า “มาลาอินเซ” หมายถึง “สิ่งที่เป็นความชั่วร้ายในตัวเอง” การกระทำความผิดประเภทที่พึงเป็น ความผิดในตัวเอง ส่วนมากเป็นการกระทำที่เป็นข้อห้ามในทางแห่งศาสนาหรือทางศีลธรรมหรือเป็นสิ่งที่ไม่พึงปฏิบัติในทางจารีตประเพณีอยู่ด้วย เช่น ลักทรัพย์ เป็นต้น และในบางกรณีอาจนำเอาข้อห้ามในทางจารีตประเพณีมากำหนดเป็นบทบัญญัติอันเป็นเงื่อนไขในการที่ผู้กระทำจะต้องรับโทษสูงขึ้น เช่นกรณีบุตรฆ่าบิดาหรือมารดา หรืออาจนำมาเป็นเหตุบรรเทาโทษ เช่น กรณีบุตรที่ให้ที่พักพิงแก่บิดามารดาที่เป็นผู้กระทำความผิดและหลบหนีการจับกุม กฎหมายกำหนดให้ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดเพียงใดก็ได้

ความผิดเพราะกฎหมายห้าม (malaprohibita) คือการกระทำที่เรียกว่า “มาลาโพรฮิบิตา” หมายถึง การกระทำความชั่วเพราะสิ่งนั้นสังคมห้ามไม่ให้กระทำความผิดเช่นว่านั้นไม่สามารถที่จะมองเห็นหรือรู้สึกได้ว่าเป็นความชั่วร้ายในตัวเอง แต่ที่ถือได้ว่าเป็นความผิดเหตุเพราะเป็นการกระทำในสิ่งที่กฎหมายห้ามไว้

2.2.3 หลักเกณฑ์แนวคิดในการพิจารณาว่าการกระทำใดควรเป็นความผิดทางอาญา(เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์,2546) สรุปได้ ดังนี้

- 1) การกระทำที่ให้เห็นเป็นที่ชัดแจ้งในบุคคลส่วนมากว่าเป็นการกระทำที่ส่งผลกระทบกระเทือนต่อสังคม และบุคคลส่วนมากนั้นก็ไม่ได้ให้อภัยแก่การกระทำดังกล่าวเช่นนั้น
- 2) ถ้าการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นความผิดทางอาญาจะไม่ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษประการต่าง ๆ
- 3) ถ้ามีการปราบปรามการกระทำเช่นนั้น คือ การถือเอา การกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญาแล้ว จะไม่มีผลเป็นการลดการกระทำที่สังคมเห็นว่า ถูกต้องให้น้อยลงไป
- 4) เป็นความผิดอาญาแล้ว จะมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน
- 5) การใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญากับการกระทำดังกล่าวนั้น จะไม่มีผลอันทำให้เกิดการใช้กระบวนการพิจารณานั้นอย่างเกินขีดความสามารถทั้งในด้านปริมาณและด้านคุณภาพ
- 6) ไม่มีมาตรการควบคุมอย่างสมเหตุสมผลอื่น ๆ แล้ว นอกจากการใช้กฎหมายทางอาญากับในกรณีที่เกิดขึ้น

2.2.4 แนวคิดการบัญญัติกฎหมายอาญา

- 1) คุ้มครองป้องกันตัวบุคคลคุ้มครองจากสัตว์จากการกระทำโดยเจตนาอันเป็นการโหดเหี้ยมทารุณ หรือประกอบกรรมทางเพศ ด้วยวิธีการไม่พึงประสงค์ต่าง ๆ คุ้มครองป้องกันบุคคลจากภัยบาง

ประการ เกิดจากการกระทำโดยไม่เจตนา คุ่มครองป้องกันกลุ่มบุคคลที่อาจกระทำการชักจูงให้หลงผิดได้โดยง่ายจากการทำร้าย กตขีหรือขูตรีตอันจะเกิดแต่บุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลเหล่านั้น

2) คุ่มครองป้องกันสภาวะจิตใจของสมาชิกในแหล่งชุมชนสังคมนั้นๆให้รอดพ้นจากความกระทบกระเทือนจากการกระทำ แม้จะเป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคล และยินยอมต่อการกระทำนั้นได้ แต่ถือว่าผิดธรรมชาติ (เช่น การร่วมประเวณีระหว่างพี่น้องด้วยตัวเอง) ป้องกันการกระทำบางประเภทที่ได้กระทำขึ้นกลางสาธารณชนจะกระทบกระเทือนจิตใจบุคคลอื่นเป็นอย่างมากป้องกันพฤติกรรมบางประเภทอันอาจเป็นการยั่วให้เกิดความไม่สงบขึ้นในหมู่ประชาชน

3) คุ่มครองป้องกันทรัพย์สินส่วนบุคคลจากการขโมยการฉ้อโกง หรือการกระทำที่ทำให้เสียทรัพย์สิน กรณีอื่น ๆ

4) คุ่มครองป้องกันสาธารณชนจากความไม่สะดวกต่างๆและสภาพบังคับทางอาญาเพื่อเก็บรวบรวมภาษีอากร

5) เพื่อป้องกันรักษาไว้ซึ่งสถาบันทางสังคมรวมทั้งที่บังคับให้เกิดความเมตตากรุณาที่จำเป็น

6) เพื่อบังคับใช้วิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้วัตถุประสงค์ทั้งหลายเหล่านี้บรรลุผล

2.3 ทฤษฎีอาชญากรรมและกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

2.3.1. ทฤษฎีอาชญาวิทยา

พิจารณาตามแนวคิดทฤษฎีอาญาและอาชญาวิทยาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ค้าประเวณีอาชีพ โสเภณีแบบสมัครใจถือเป็นอาชญากรรมไม่มีผู้เสียหายเพราะการกระทำที่สมัครใจของทั้งฝ่ายระหว่างผู้ค้าประเวณีและผู้ให้บริการเปรียบเทียบตั้งการกระทำตุรกรรมผิดกฎหมาย การซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าหรือลักษณะบริการอย่างหนึ่งอย่างใดตามความต้องการของบุคคลแต่กฎหมายห้ามให้มีการจำหน่ายแลกเปลี่ยนหรือให้บริการ (สุพล บริสุทธิ์ ,2549)และเมื่อผู้ค้าประเวณีมีนายหน้าติดต่อ สมัครเข้าทำงานแฝงตามสถานบันเทิงหรือในรูปแบบอื่นผู้สมัครใจค้าประเวณีกลายเป็นเหยื่อจากการแสวงหาประโยชน์จากรายได้ของผู้ค้าประเวณีเมื่อนำแนวความคิดของพิธิสาร์เพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ปี ค.ศ. 2000 แม้ผู้ค้าประเวณียินยอมจะให้ถูกเอาเปรียบจากการทำงานหรือจากรายได้ของตนเองแต่การที่มีผู้แสวงหาประโยชน์จากผู้ค้าประเวณีที่ยินยอมสมัครใจค้าประเวณี ถือว่าผู้ค้าประเวณีเป็นเหยื่อในการกระทำความผิดหรือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต้องได้รับความช่วยเหลือและคุ้มครองตามแนวความคิดของพิธิสาร์เพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กปีค.ศ. 2000

2.3.2. ทฤษฎีในการลงโทษ(สุธิณี รัตนวราห,2546) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน ทฤษฎีการลงโทษเพื่อป้องกันหรือยับยั้งข่มขู่ และทฤษฎีเพื่อเป็นการตัดโอกาส เป็นทฤษฎีที่ควรใช้กับความผิดในทางอาญาซึ่งเป็นความผิดในตัวของมันเอง ในส่วนของทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข เหมาะกับลักษณะความผิดอันเกิดจากข้อห้าม ด้วยอาชีพโสเภณีในลักษณะเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำ ติดตาม หรือรับเฝ้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือการกระทำความผิดกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและ

นำอับอาย หรือเป็นที่เดือนร้อนรำคาญแก่สาธารณชน เป็นการกระทำความผิดทางอาชญากรรมควรให้โทษแก่ผู้กระทำความผิดนี้ผิดไม่กล้ากระทำอีกและเป็นตัวอย่างไม่ให้ผู้อื่นนำเอาไปทำ(ธัญญลักษณ์ เบ็ญจมะโน,2548)

2.3.3. การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดโดยกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์(สำนักงานกิจการยุติธรรม,2546)การใช้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดของผู้ค้าประเวณีนั้น เป็นเสมือนการปรับเปลี่ยนการลงโทษพัฒนาจากเดิมซึ่งเน้นการลงโทษเป็นอันดับแรกมีการใช้เรื่องของการแก้ฟื้นฟูในชุมชนเป็นอันดับรองลงมา และบางสังคมมีการใช้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์เป็นมาตรการเสริมตามลำดับ โดยฐานคดีของกระบวนการยุติธรรมจะมีรูปลักษณะที่เน้นการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนเป็นหลัก ใช้เรื่องของการเยียวยาเหยื่อ การแก้ไขฟื้นฟูในชุมชนและการเสริมพลังแก่ชุมชนเป็นลำดับรองลงมา เพื่อเป็นการแทรกการปลูกจิตสำนึกให้กับชุมชนด้วย

2.3.4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับโทษปรับ(พิรุฬห์ โศกุลวรรณ ,2532) โทษปรับถือเป็นโทษประเภทหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา การกำหนดโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิดเป็นนโยบายทางอาญา (Criminal Policy) ประการหนึ่งที่มุ่งเน้นการลงโทษผู้กระทำความผิดในทางเศรษฐกิจ คือ มุ่งบังคับต่อทรัพย์สินของผู้กระทำความผิด การบังคับโทษปรับตามกฎหมายในประเทศไทยโดยทั่วไปศาลจะทำหน้าที่ในการลงโทษปรับและบังคับชำระค่าปรับแต่ในบางกรณีอาจให้เจ้าพนักงานทางฝ่ายบริหารมีอำนาจในการบังคับใช้โทษปรับซึ่งได้แก่การเปรียบเทียบปรับเพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบังคับใช้โทษปรับการบังคับโทษปรับในประเทศไทย จึงมีด้วยกัน 2 กรณี คือ การเปรียบเทียบปรับโดยเจ้าพนักงาน และการกำหนดโทษปรับโดยศาล

3. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของประเทศไทยและในต่างประเทศ

3.1 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันของประเทศไทย

3.1.1. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ได้มีการบัญญัติกำหนดอัตราโทษของผู้ค้าประเวณีคือในกรณีที่ผู้ค้าประเวณีเตร็ดเตร่หรือชักชวนให้บุคคลอื่นซื้อบริการในที่สาธารณะมีโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท แปลความหมายใจความตามบทบัญญัติของกฎหมายได้ว่า ผู้ที่การกระทำการติดต่อ ชักชวน ระบาย เชิญชวน ฯลฯ ในลักษณะการกระทำที่เป็นการเปิดเผย และนำอับอายหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้หนึ่งผู้ใดกำหนดไว้เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยของสังคมชุมชน ประเทศชาติหากผู้ค้าประเวณี ไม่กระทำการให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญ นำอับอาย หรือในลักษณะการกระทำดังกล่าว ก็ยังไม่ได้กระทำความผิดการฝ่าฝืนแห่งมาตรา 5 ตามพระราชบัญญัตินี้ จะเห็นได้ถึงเจตนาของกฎหมายไม่ได้มุ่งลงโทษกับผู้ค้าประเวณีเป็นสำคัญ โดยที่กฎหมายเล็งเห็นถึงว่า ผู้ค้าประเวณีหรือผู้ให้บริการทางเพศ อยู่ในฐานะเหยื่อของอาชญากรรม ที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือไม่ใช่อาชญากรที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมแต่อย่างใด

กฎหมายเน้นคุ้มครองดูแลผู้ค้าประเวณีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยกฎหมายบังคับผู้ค้าประเวณีที่อายุไม่เกินสิบแปดปี อยู่ในความดูแลของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เพื่ออบรม ดูแล รวมถึงการพัฒนาและส่งเสริมอาชีพให้กับผู้ค้าประเวณีอายุไม่เกินสิบแปดปีแตกต่างกับอายุเกินสิบแปดปีแล้ว หลังถูกจับ กฎหมายไม่ได้บังคับให้มีการดูแล พัฒนา การส่งเสริมอาชีพเว้นแต่ผู้ค้าประเวณีอายุเกินสิบแปดปีจะสมัครใจเข้าอยู่ในความดูแลของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ

ในการดำเนินการจับกุมผู้ค้าประเวณีมาตรา 40 ได้ระบุให้กรรมการอนุกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาหากกล่าวถึงผู้มีอำนาจหน้าที่จับกุมผู้ค้าประเวณีตามกฎหมายอาญา คือ พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าพนักงานตำรวจ และคำว่าเจ้าพนักงานตามความหมายของกฎหมายลักษณะอาญานั้น ย่อมมีความหมายถึงผู้ที่ได้รับแต่งตั้งโดยทางการของรัฐไทย ให้ปฏิบัติราชการของรัฐไทยเท่านั้น ใจความข้างต้นนั้น เป็นการให้อำนาจของผู้ปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ปฏิบัติงานได้อย่างสะดวกและไม่ขัดต่อกฎหมาย

3.1.2. ประมวลวิธีพิจารณาความอาญาที่เกี่ยวข้อง

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 วรรค 2 นั้นหมายถึงความผิดซึ่งหน้า ได้แก่ กรณีเจ้าพนักงานผู้จับไม่ได้เห็น ไม่ได้พบการกระทำผิดด้วยตนเอง แต่กฎหมายบัญญัติให้ถือว่าเป็นความผิดซึ่งหน้าและต้องเป็นความผิดที่ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่น ความผิดฐานประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ ความผิดฐานข่มขืน ความผิดเกี่ยวกับหลักทรัพย์ วังราวทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และ กรรโชกทรัพย์ เป็นต้น

เจ้าพนักงานตำรวจพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องนำหลักการปฏิบัติการจับกุมผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า ตามมาตรา 80 มาปฏิบัติหน้าที่ในการจับกุมผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจอันมีพฤติการณ์ลักษณะ ร้อนเร่ เตรี่เดเร่ แผงตัวขายบริการทางเพศ ตามถนน ในย่านถนน หรือตามที่สาธารณะก็ถือว่าได้กระทำความผิดซึ่งหน้าตามมาตรา 80 เจ้าพนักงานตำรวจ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เบื้องต้นสามารถทำการจับกุม และแจ้งข้อกล่าวหาผู้ค้าประเวณี ถือเป็นอำนาจหน้าที่อันชอบธรรมตามกฎหมาย

3.1.3. พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2545 ตามมาตรา 5 ระบุไว้ว่าคนไทยทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับบริการสาธารณสุขที่มีความเป็นมาตรฐานและมีประสิทธิภาพในมาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัตินี้เพื่อสร้างหลักประกันสุขภาพให้กับประชาชนในพื้นที่โดยส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมตามความพร้อมความเหมาะสมและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นโดย “กองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ” เพื่อเป็นค่าใช้จ่าย สนับสนุนและส่งเสริมการจัดบริการสาธารณสุขของหน่วยบริการส่งเสริมให้คนไทยสามารถเข้าถึงบริการสาธารณสุขได้อย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพมาตรฐานดังกล่าวถือเป็นการกระจายอำนาจด้านสุขภาพเพื่อสร้างความเข้มแข็งของประชาชนในการดูแลสุขภาพของตนเองและครอบครัว

จากการศึกษาข้อมูลของการบริการสาธารณสุขนั้นคนไทยที่ค้าประเวณีควรที่จะได้รับการตรวจโรค เพราะเป็นอาชีพเสี่ยงต่อโรคอันตราย หลักการบริการ การตรวจโรค การรักษา มีการบริการดูแลรักษา ผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์ผู้ที่ต้องการทราบสถานะ การติดเชื้อเอชไอวี สามารถเข้ารับบริการให้คำปรึกษา และตรวจเลือดหาการติดเชื้อเอชไอวี โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเกินกว่าจำเป็น หรือค่าบริการครั้งละ 30 บาท ได้ที่หน่วยบริการในระบบหลักประกันสุขภาพได้ และหากพบว่าติดเชื้อเอชไอวี จะได้รับการประเมินเพื่อเริ่มการรักษาด้วยยาต้านไวรัสและให้ยาป้องกันโรคติดเชื้อฉวยโอกาสตามข้อบ่งชี้ทางการแพทย์ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ผู้ป่วยเอดส์สามารถรับยาต้านไวรัสกับโรงพยาบาลอื่นที่ไม่ใช่หน่วยบริการประจำตามสิทธิ ถึงกระนั้น หากรักษาที่หน่วยบริการประจำตามสิทธิจะได้รับความสะดวกยิ่งขึ้น

3.1.4. ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพว่าด้วยวิธีการส่งตัวบุคคลไปยังสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พ.ศ. 2540 ข้อ 4 นั้น

ในกรณีของผู้ที่ได้กระทำความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 เป็นผู้ค้าประเวณีอายุไม่เกินสิบแปดปี และไม่มีปรากฏว่า ต้องหา หรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นที่มีโทษจำคุก หรือต้องคำพิพากษา ให้จำคุกให้พนักงานสอบสวนในกรณีเปรียบเทียบคดีแล้วให้แจ้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน สำนักงาน ประชาสงเคราะห์จังหวัด โดยที่ประสานกับพนักงานสอบสวนในการส่งตัวบุคคลไปยังสถานแรกรับในเขตที่มีความ รับผิดชอบโดยไม่ชักช้าหรือ

ส่วนในกรณีผู้ซึ่งได้กระทำความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 นั้น มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี ซึ่ง ประสงค์จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้ บังคับ

3.2. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของต่างประเทศ

3.2.1 สหรัฐอเมริกามีการกำหนดความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณี มีการออกข้อกำหนด บทลงโทษต่อผู้ค้าประเวณี โดยมีโทษปรับไม่เกินตั้งแต่ 2,000 ดอลลาร์ ถึง 4,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ถือว่าสหรัฐอเมริกาห้ามกระทำการค้าประเวณีในทุกรูปแบบเพื่อล้มเลิกการค้าประเวณี

3.2.2 ประเทศญี่ปุ่น มีการกำหนดความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณี โดยได้มีการกำหนด ห้ามการกระทำเฉพาะกรณีการเชิญชวนหรือรับไว้ในที่สาธารณะเพื่อค้าประเวณีหากมีการกระทำความผิดของผู้ ค้าประเวณีมีทั้งจำคุกกับใช้แรงงานเป็นเวลาไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 เยน แต่ทั้งนี้ยกเว้นการค้า ประเวณีซึ่งกระทำโดยตนเองไม่มีความผิด เพื่อปราบปรามการค้าประเวณีไม่ให้แพร่หลายจนเกินไปซึ่งอาจจะก่อให้เกิด ความยากลำบากในการควบคุม

3.2.3 ประเทศนิวซีแลนด์ไม่ได้กำหนดความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีไว้แต่อย่างใด เป็นไปตามนโยบายอนุญาตให้การค้าประเวณีนั้นถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้ไม่มีการลงโทษกับผู้ค้าประเวณี ทั้งนี้ ประเทศนิวซีแลนด์มีการคุ้มครองแรงงาน และ ให้ผู้ค้าประเวณีรวมตัวเป็นสหภาพแรงงานเพื่อคุ้มครองสิทธิของ ตนเองได้ด้วย

3.2.4 ราชอาณาจักรสวีเดน ไม่มีกฎหมายอาญาที่บังคับลงโทษแก่ผู้ค้าประเวณีโดยตรง เว้น แต่เข้าองค์ประกอบตามประมวลกฎหมายอาญารับกวนผู้อื่นในที่สาธารณะเท่านั้น

3.2.5 ราชอาณาจักรอังกฤษ กฎหมายของประเทศนี้ กล่าวถึงการกำหนดห้ามการกระทำ เฉพาะกรณีการเชิญชวนหรือโฆษณาในที่สาธารณะเพื่อการค้าประเวณีหากฝ่าฝืนจะมีโทษ แต่ถ้าการค้าประเวณี ซึ่งได้กระทำโดยตนเองไม่มีความผิด เพื่อเป็นการปราบปรามการค้าประเวณี มิให้สร้างความเดือดร้อนต่อสังคม

3.2.6 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีอนุญาตให้การค้าประเวณีเป็นอาชีพหนึ่งที่ถูกกฎหมาย แต่ประมวลกฎหมายอาญาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี กำหนดความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีเฉพาะกรณี ที่การค้าประเวณีมีผลเสียต่อการคุ้มครองเด็ก และสร้างความเดือดร้อนแก่สังคม อีกทั้งการค้าประเวณีที่ฝ่าฝืนข้อ ห้ามตามคำสั่งของรัฐเท่านั้น

3.2.7 สาธารณรัฐฝรั่งเศส มีตัวบทกฎหมายในประมวลกฎหมายอาญากำหนดความผิดทาง อาญาต่อผู้ค้าประเวณีในกรณีที่ผู้ค้าประเวณีกระทำการค้าประเวณีในลักษณะการเชิญชวนในที่สาธารณะหรือ กระตุ้นให้คนมาใช้บริการจากการค้าประเวณีซึ่งสร้างความเดือดร้อนแก่สังคมเท่านั้น

4. บทวิเคราะห์ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

4.1 ปัญหาการกำหนดอัตราโทษของผู้ค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5

หากพิจารณาจากข้อมูลการกระทำความผิดของผู้ค้าประเวณีเป็นความผิดเพราะกฎหมายห้ามแล้วนั้น ยังสอดคล้องกับหลักเกณฑ์การกระทำที่ควรเป็นความผิดทางอาญา มีสาระดังนี้

1) ข้อเท็จจริงในสังคมปัจจุบัน พบได้ว่าการกระทำของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) ในที่สาธารณะต่างๆ เป็นการกระทำที่เห็นชัดแจ้งในคนส่วนใหญ่และการกระทำของผู้ค้าประเวณีส่งผลกระทบกระเทือนต่อสังคมอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท การชิงทรัพย์ ข่ม ขู่ ฯลฯ ซึ่งเป็นภัยคุกคามกับสังคม และบุคคลส่วนมากนั้นก็ไม่ได้ให้อภัยแก่การกระทำดังกล่าวเช่นนั้น

2) ถ้าการกระทำของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) เป็นการกระทำที่มีความผิดทางอาญาแล้วจะไม่ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษกล่าวได้ว่าไม่ขัดแย้งกับความสำคัญของการลงโทษทางอาญาดังต่อไปนี้

2.1) เมื่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) กระทำการฝ่าฝืน ซึ่งเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมาย การลงโทษจะเกิดหลังจากได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย

2.2) โทษของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) จะถูกกำหนดอยู่ในตัวบทกฎหมาย รวมทั้งผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539จะมีอำนาจหน้าที่เท่านั้น

2.3) โทษของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่)จะต้องก่อให้เกิดซึ่งผลร้ายและต้องก่อให้เกิดความทุกข์ ผู้ที่ได้รับโทษที่จะต้องได้รับความทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่งเช่น จำกัดสิทธิเสรีภาพทางร่างกาย การได้รับความเจ็บปวดทางกาย(pain) หรือการที่จะต้องสูญเสียซึ่งทรัพย์สิน หรือ การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสาธารณะ หรือ ประการอื่น ๆ

2.4) ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) จะได้รับผลร้ายที่แสดงออกได้ถึงการทำหน้าที่ของผู้คนในสังคม แก่ผู้กระทำความผิดกฎหมายว่าผู้กระทำความผิดนั้น ซึ่งได้กระทำการอันเป็นสิ่งที่ไม่สมควรเป็นที่น่าอับอายแก่ผู้อื่น

3) ถ้ามีการปราบปรามการกระทำของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) เช่นนั้น เพราะการกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญาแล้ว ไม่ส่งผลถึงผู้คนในสังคมที่จะมองว่าการกระทำนั้น ถูกต้องให้น้อยลงไป

4) เมื่อเป็นความผิดอาญาแล้ว จะมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเสมอภาค เท่าเทียมกัน

5) ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) กระทำความผิดแล้วได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม จะไม่มีผลอันทำให้เกิดการใช้กระบวนการพิจารณานั้นอย่างเกินขีดความสามารถทั้งในด้านปริมาณและด้านคุณภาพ

6) ความผิดทางอาญาของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) ไม่มีซึ่งมาตรการควบคุมอย่างสมเหตุสมผลอื่น ๆ แล้ว นอกจากการใช้กฎหมายทางอาญากับในกรณีที่เกิดขึ้น

การกำหนดว่าการกระทำของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่)เป็นความผิดทางอาญา สอดคล้องกับแนวคิดและวัตถุประสงค์ของกฎหมายอาญาเห็นได้ว่า การกระทำของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ มัก

ลักลอบขายบริการและแสดงพฤติกรรมส่อให้เห็นถึงการขายบริการทางเพศในที่สาธารณะ ตามท้องถนน หรือ ริมชายหาดซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวกฎหมายบัญญัติถึงการค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) และมีบทลงโทษตามกฎหมายอาญา ถือว่าเป็นการคุ้มครองป้องกันตัวบุคคล จากการกระทำโดยเจตนา อันเป็นการประกอบกรรมทางเพศ ด้วยวิธีการอันไม่น่าพึงประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชนในสังคมโดยรวม ซึ่งไม่เป็นการสอดคล้องต่อแนวคิดหลักเกณฑ์ว่าด้วยการจำกัด เนื่องด้วยปัจจุบันการค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และรัฐก็ไม่สามารถที่จะควบคุมและดูแลได้ อีกทั้งสภาพสังคมเมือง และสภาพทางเศรษฐกิจ เป็นตัวผลักดันทำให้การค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) กระทำการได้โดยง่ายและรายได้ดี ถึงแม้จะเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายที่บังคับใช้ และเสี่ยงต่อการถูกจับจากเจ้าหน้าที่ แต่ก็คุ้มค่ากับรายได้ที่ได้รับ ซึ่งการละเลยกับการทำความผิดการค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) ของรัฐ เจ้าหน้าที่ องค์กรต่างๆ และผู้คนที่อยู่ร่วมกันในสังคม จนทำให้กลายเป็นปัญหาเรื้อรัง ที่สะสมอย่างยาวนาน และส่งผลให้ปัญหาเหล่านี้กลายเป็นอาชญากรรมทางเพศ ถึงแม้ว่าการค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) จะถูกมองปราศจากพิษภัยไม่สมควรจะถูกลงโทษตามกฎหมายอาญา เวลาเปลี่ยนไป การค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) กลายเป็นอาชญากรรมที่ซัดแฉ่งและพบเห็นบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการหลอกลวง การชิงทรัพย์ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นซื้อบริการก็ดี หรือแม้แต่ผู้ค้าประเวณีก็ดี กลายเป็นเหยื่อซึ่งกันและกัน หากผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย จะได้รับผลดีมากกว่าผลเสีย

ผู้ค้าประเวณีผู้ขายบริการทางเพศหรือผู้ที่ประกอบอาชีพโสเภณี แบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) ถือเป็นอาชญากรรมไม่มีผู้เสียหายเนื่องด้วยการกระทำที่สมัครใจของทั้งฝ่ายระหว่างผู้ค้าประเวณีและผู้ให้บริการจากการค้าประเวณี กฎหมายมองว่าผู้ค้าประเวณีเป็นเหยื่อของอาชญากรรม ขณะเดียวกัน การค้าประเวณีในลักษณะเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำ ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือการกระทำความผิดในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือนร้อนรำคาญแก่สาธารณชน เป็นการกระทำที่ครบตามแนวคิดหลักเกณฑ์ที่กำหนดให้เป็นความผิดอาญา คือ การกระทำในลักษณะติดต่อ ชักชวน แนะนำ ติดตาม รับเร้า นั้น ไม่ควรเกิดขึ้นตามที่สาธารณะ ท้องถนน หรือแหล่งท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบต่อสังคมมากกว่าเป็นให้คุณแก่สังคม ทำให้ประเทศไทยมีภาพลักษณ์ไปในทางที่เลวร้าย จึงจำเป็นต้องควรมีการกำหนดให้การค้าประเวณีดังกล่าวของผู้ที่มีลักษณะพฤติกรรมที่เข้าข่ายลักษณะการกระทำความผิดในการเตร็ดเตร่เพื่อการค้าประเวณีนั้นถือว่าเป็นความผิดทางอาญาและมีการกำหนดความผิดและบทลงโทษให้ชัดเจนเหมาะสมกับช่วงเวลาปัจจุบัน

การศึกษาทฤษฎีบทลงโทษของไทยควรมีการลงโทษผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) โดยมีความจำเป็นนำทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไขมาปรับใช้ให้เหมาะกับประเทศไทย และด้วยที่เป็นลักษณะความผิดอันเกิดจากข้อห้ามอันเป็นความเหมาะสมที่จะนำทฤษฎีนี้ มาประยุกต์ใช้ในการกำหนดบทลงโทษของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) ในลักษณะเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำ ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือการกระทำความผิดในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือนร้อนรำคาญแก่สาธารณชน เป็นการกระทำความผิดทางอาญา เป็นเหตุเริ่มต้นของปัญหาอาชญากรรม ควรที่จะให้ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) เมื่อถูกลงโทษแล้ว ต้องรู้จักสำนึกผิดแล้วไม่กล้ากระทำอีก อีกทั้งเป็นตัวอย่างไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใด นำเอาไปกระทำเป็นเยี่ยงอย่างได้

จากการศึกษาการกำหนดบทลงโทษต่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร) ของประเทศต่างๆ นั้นพบว่าประเทศสหรัฐอเมริกาห้ามการค้าประเวณีมีกำหนดโทษจำคุกไม่เกิน1ปี และโทษปรับ2,000-4,000ดอลลาร์ โดยมีความผิดฐานค้าประเวณีใกล้เขตที่ตั้งทหารและสิ่งก่อสร้างสาธารณะทางด้านประเทศญี่ปุ่นได้กำหนดโทษจำคุกโดยบังคับใช้แรงงานเป็นเวลาไม่เกิน6เดือน หรือปรับไม่เกิน10,000เยน ส่วนทางราชอาณาจักรอังกฤษ มีโทษจำคุกไม่เกิน6เดือนหรือปรับ 500-1,000 ปอนด์ ยังพบอีกว่าสาธารณรัฐฝรั่งเศส ได้กำหนดความผิดเฉพาะกรณีการเชิญชวนในที่สาธารณะ โดยชักนำหรือยุยงบุคคลใดเพื่อให้มาใช้บริการ กฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศส กำหนดอัตราโทษทางอาญาจำคุกไม่เกิน2เดือนและปรับไม่เกิน3,750ยูโร เช่นเดียวกับสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีกำหนดความผิดทางอาญาสำหรับบุคคลซึ่งได้กระทำโดยเจตนา มีเพศสัมพันธ์โดยวิธีการหรือว่าเป็นวิธีสร้างความรำคาญแก่สาธารณชน ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกิน6เดือน-ไม่เกิน1 ปี หรือปรับไม่น้อยกว่า 180 มาร์กต่อวัน ซึ่งถือว่าทั้ง 2 ประเทศ มุ่งเจตนาปกป้องคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบเรียบร้อยในสังคมและจากการที่การศึกษาประเทศนิวซีแลนด์และราชอาณาจักรสวีเดนไม่ได้มีการกำหนดความผิดต่อผู้ค้าประเวณีไว้โดยตรง เนื่องด้วยกฎหมายทั้ง 2 ประเทศ อนุญาตให้มีการค้าประเวณีได้ และแนวคิดทั้ง 2 ประเทศมุ่งเน้นกำหนดความผิดต่อผู้ใช้บริการจากการค้าประเวณีและผู้ที่อยู่เบื้องหลังที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีเท่านั้น

สรุปจากการศึกษา ถึงการกำหนดโทษความผิดทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร) ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 มีการกำหนดโทษความผิดต่อผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร) มีอัตราโทษที่น้อยเกินไป ซึ่งไม่อาจทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อบทลงโทษที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ทั้งไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องแก้ไขอัตราโทษให้สูงขึ้น ทั้งโทษจำและโทษปรับ

4.2 ปัญหาการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร)

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 มีบทลงโทษทางอาญาที่ไม่สามารถบังคับใช้ได้และไม่อาจจะสามารถลดปริมาณผู้ค้าประเวณีทั้งหน้าใหม่และผู้ค้าประเวณีที่กระทำอยู่เดิมแล้ว เมื่อกฎหมายหลักไม่สามารถบังคับใช้ อีกทั้งยังไม่สามารถทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัว หรือไม่อาจหยุดการกระทำอันฝ่าฝืนข้อกฎหมายรวมถึงข้อกฎหมายของประเทศไทยไม่มีการลงโทษและส่งเสริมพัฒนาผู้กระทำความผิดให้มีสถานภาพความเป็นอยู่ดี และเนื่องด้วยการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตริตเตร) ซึ่งบทบังคับของพระราชบัญญัตินี้ ไม่มีกฎหมายข้อใดที่ได้กล่าวถึงการกระทำผิดซ้ำของผู้ค้าประเวณีหรือการกำหนดโทษหรือข้อบังคับหากผู้ค้าประเวณีที่หวนกลับไปกระทำความผิดค้าประเวณีหรือเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีอีกครั้ง จากการศึกษามาตรการทางสังคมสงเคราะห์และการติดตามของเจ้าหน้าที่กรมประชาสงเคราะห์ที่ได้รับมอบหมายและหน่วยงานของภาครัฐในพื้นที่ ที่ผ่านมานั้น จะพบว่าเมื่อผู้ค้าประเวณีผ่านพ้นจากได้รับระยะเวลาที่การคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไม่อาจที่จะสามารถใช้ชีวิตประจำวันตามปกติได้ซึ่งตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ ต้องการให้การปราบปรามการค้าประเวณีและเปิดโอกาสให้ผู้ค้าประเวณีได้รับความคุ้มครองในด้านต่างๆ ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ค้าประเวณีเอง

เมื่อได้ศึกษาการลงโทษทางอาญาของกฎหมายต่างประเทศนั้น มี 2 ประเทศ ที่มีการลงโทษหนักขึ้นหากได้กระทำความผิดซ้ำ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา มีกฎหมายกำหนดบทลงโทษทางอาญา การกระทำความผิดของผู้

ค่าประเมิน หากได้กระทำความผิดฐานค่าประเมิน ซึ่งได้กระทำความผิดเป็นครั้งที่สอง โดยมีโทษปรับไม่เกิน 2,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือทั้งจำทั้งปรับ และถ้าได้กระทำความผิดในครั้งที่สามหรือมากกว่านั้นขึ้นไป จะได้รับโทษปรับไม่เกิน 4,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และราชอาณาจักรอังกฤษ มีกฎหมายที่ได้กำหนดให้ผู้ที่ได้กระทำการชักชวน หรือเตร็ดเตร่อยู่ในท้องถนนสาธารณะเพื่อค่าประเมิน สำหรับกรณีการกระทำผิดซ้ำ มีโทษทางอาญา ให้มีการปรับไม่เกินจำนวน 1,000 ปอนด์ ซึ่งเป็นการลงโทษปรับที่มากขึ้นกว่าในการกระทำความผิดครั้งแรก

สำหรับการบังคับโทษปรับต่อผู้ค้าประเมินแบบสมัครใจ (เตรี็ดเตร่) ในประเทศไทย การกำหนดโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิดฝ่าฝืนกฎหมายเป็นนโยบายทางอาญา หนึ่งมีวัตถุประสงค์มุ่งมุ่งบังคับต่อทรัพย์สินของผู้ซึ่งได้กระทำความผิดฝ่าฝืนกฎหมาย ในการบังคับโทษปรับแก่ผู้ค้าประเมินแบบสมัครใจ (เตรี็ดเตร่) ตามกฎหมายประเทศไทยให้เจ้าพนักงานทางฝ่ายบริหารมีอำนาจในการบังคับใช้โทษปรับ เนื่องด้วยการกำหนดโทษปรับแก่ผู้ค้าประเมินแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) กฎหมายได้กำหนดไว้เป็นโทษสถานเบาเท่านั้น ก็เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบังคับใช้โทษปรับ จากการศึกษาพบได้ว่า มีการกระทำฝ่าฝืนกฎหมายมาตรา 5 ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเมิน พ.ศ. 2539 เมื่อเจ้าพนักงานกระทำการปรับ โดยเป็นการบังคับใช้โทษในทางอาญาของฝ่ายบริหาร ซึ่งกฎหมายได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานในการเปรียบเทียบปรับกับผู้ค้าประเมินแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) ที่ได้กระทำความผิดฐานเตร็ดเตร่ค่าประเมิน เมื่อการเปรียบเทียบปรับสิ้นสุดลงแล้ว ผู้ค้าประเมินแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) ที่ได้ทำการเปรียบเทียบปรับดังกล่าว ก็กลับมาก่อทำความผิดซ้ำเติมอีก ไม่ได้เกรงกลัวโทษปรับ หรือการถูกจับดำเนินคดีซ้ำๆแต่เนื่องจากด้วยพระราชบัญญัตินี้ ไม่มีบทบัญญัติระบุถึงการกระทำความผิดซ้ำของผู้ค้าประเมินแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่)และกฎหมายไม่มีการกำหนดโทษไว้ หากได้มีการกระทำความผิดซ้ำหลายครั้ง ทั้งนี้จึงเห็นสมควรที่ต้องกำหนดโทษสำหรับผู้ค้าประเมินแบบสมัครใจ (เตรี็ดเตร่) ที่ได้กระทำความผิดซ้ำ ไว้ในพระราชบัญญัติข้างต้น

เมื่อได้วิเคราะห์ถึงข้อเสียของโทษปรับต่อผู้ค้าประเมิน พบว่าหากมีเพียงการปรับด้วยจำนวนเงินอย่างเดียว เพราะการลงโทษปรับที่เล็กน้อย เมื่อเทียบกับการจะได้มาซึ่งรายได้จากการค้าประเมิน หากถูกเปรียบเทียบปรับหรือถูกจับกุม ถือได้ว่าเป็นจำนวนเงินที่เล็กน้อย การลงโทษปรับไม่น่าจะก่อให้เกิดความเข็ดหลาบหวาดกลัว แต่ถ้าผู้ค้าประเมิน ถูกจับกุมและถูกลงโทษด้วยการจำคุก น่าจะทำให้เกิดความเข็ดหลาบหวาดกลัวยิ่งกว่าโทษปรับ เพราะการจำคุก หรือกักขัง ก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อผู้ค้าประเมินเองรวมถึงครอบครัวด้วย ในทางปฏิบัติระบบการลงโทษด้วยการปรับล้มเหลวในหลายประเทศ เนื่องมาจากที่เมื่อครั้งลงโทษปรับไปแล้วมักจะเก็บค่าปรับไม่ได้ จึงมักจะเปลี่ยนโทษปรับมาเป็นโทษจำคุก หรือกักขังแทนโทษปรับ อันจะทำให้ไม่เป็นไปตามความประสงค์ของคำพิพากษา และในที่สุดผู้ต้องโทษปรับก็ต้องรับโทษจำคุกกระยะสั้น ซึ่งความมุ่งหมายของการมีโทษปรับต้องการจะหลีกเลี่ยงอยู่แล้วนั่นเอง อีกทั้งการลงโทษด้วยการปรับในระบบประมวลกฎหมายอาจแข็งเกินไป เนื่องจากไม่อาจที่จะเดินตามระบบเศรษฐกิจ และค่าของเงิน ทำให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แก้ไขอยู่เสมอ ซึ่งการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายรวมทั้งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเมิน พ.ศ. 2539 ไม่อาจทำได้ง่าย

4.3 ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร)

เนื่องจากผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตริตเตร) มีปัจจัยความเสี่ยงในการติดโรคโดยเฉพาะกามโรคต่างๆ ปัญหาที่ขอบเขตความรุนแรงที่ขยายกว้างออกไปอีกมาก เพราะผู้ที่เป็นผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตริตเตร) อยู่ในลักษณะตัวพาหะสามารถแพร่เชื้อให้ผู้อื่นได้ง่าย(กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา,2556) แม้จะไม่ได้เจตนาแต่ปัจจัยเสี่ยงในการขายบริการทางเพศ ปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับการคุ้มครองการค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร) ในปัจจุบัน คือ การที่ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลอันแท้จริงในจำนวนของผู้ค้าประเวณีที่กระทำการขายบริการตามที่สาธารณะ ท้องถนน หรือแหล่งท่องเที่ยว ทำให้การควบคุมการแพร่ระบาดและแพร่กระจายเชื้อโรคทำได้ยาก สาเหตุปัญหาเพราะพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เปิดช่องให้ผู้ค้าประเวณีตามที่สาธารณะไม่มีโทษจำคุก หรือทำประวัติการควบคุมจำนวนผู้ค้าประเวณีอย่างแน่ชัด ไม่ได้บังคับผู้สมัครใจค้าประเวณีที่อายุเกินกว่า 18 ปีขึ้นไป จึงทำให้ผู้ค้าประเวณีไม่ได้เข้ารับการอบรมดูแลจากกรมประชาสัมพันธ์ตามที่กฎหมายได้มีการกำหนดไว้ กฎหมายกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีมีความผิดทางอาญา ผู้ค้าประเวณีเหล่านี้ไม่ได้เข้ารับการตรวจรักษาโรค และสืบเนื่องจากกฎหมายไม่ได้บังคับให้ต้องตรวจสุขภาพจากการศึกษาทำให้พบว่า ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร) มีพฤติกรรมที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และจากการศึกษาข้อมูลยังพบว่าผู้ค้าประเวณีเป็นแหล่งระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัจจุบันกระทรวงสาธารณสุข มีผู้ที่เข้าระบบการรักษาแล้วกว่า 250,000 รายเท่านั้น ซึ่งผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตรีตเตร) นั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ยังไม่ตรวจเลือดและไม่ได้เข้าสู่ระบบการรักษา เนื่องจากกระทรวงสาธารณสุขได้จัดระบบและบริการด้านเอชไอวี/เอดส์ไว้อย่างครบถ้วน ผู้ติดเชื้อเอชไอวีว่า ปัจจุบันไทยมีผู้ติดเชื้อเอชไอวีราว 500,000 คน อย่างไรก็ตาม ในจำนวนนี้มีเพียงครึ่งหนึ่งหรือ ตั้งแต่ระบบการให้คำปรึกษา การให้บริการด้านแลป การจ่ายยาต้านไวรัส รวมถึงการตรวจรักษาอย่างต่อเนื่องหลังจากรับยาต้านไวรัสแล้วจึงจำเป็นต้องมีกฎหมายบังคับให้ผู้ค้าประเวณีเข้าสู่กระบวนการของกฎหมายเพื่อความสงบสุขเรียบร้อยของประเทศชาติบ้านเมือง

จากการศึกษาพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2545 มีการกำหนดให้กับประชาชนคนไทยทุกคนมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขเพื่อการเข้าถึงบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึง ตั้งแต่การสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสมรรถภาพที่จำเป็นต่อสุขภาพและการดำรงชีวิต ซึ่งผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจสามารถเข้ารับการตรวจสุขภาพได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายที่สูง เพียงแต่ใช้สิทธิหลักประกันสุขภาพ ได้รับบริการรักษาพยาบาล และได้รับยา ต้องร่วมจ่ายค่าบริการครั้งละเพียง 30 บาทเท่านั้น และปัญหาสำคัญที่บรรดาประเทศต่าง ๆ และองค์การระหว่างประเทศได้มีการตกลงร่วมมือกัน ป้องกันและแก้ไขปัญหา โดยมีการจัดทำเป็นมาตรการต่อต้านการค้าประเวณี ซึ่งเมื่อพิจารณาจากการศึกษา เพื่อนำมาเป็นแนวทางในมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ซึ่งสามารถสรุปใจความสำคัญของ อนุสัญญา พิธีสาร และ ปฎิญญาต่าง ๆ ไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

- 1) ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- 2) ให้แต่ละประเทศภาคี แก้ไข ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีให้มีประสิทธิภาพ

และเหมาะสม

3) คุ้มครอง ช่วยเหลือ สร้างความปลอดภัย และมาตรการเยียวยาผู้ที่เป็นเหยื่อหรือเสมือนเหยื่อจากการค้าประเวณี เพื่อฟื้นฟูพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ ตลอดจนดำรงชีวิตตนเองได้ทั้งนี้ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจควรเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม เพื่อเปิดโอกาสให้ตนเองได้ใช้สิทธิตามที่กฎหมายได้กำหนดคุ้มครองดูแลเพื่อฟื้นฟูและพัฒนาความมั่นคงของชีวิต ในขณะเดียวกันนั้น เป็นการทำให้รัฐสามารถป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีได้อีกทาง สร้างภาพลักษณ์ให้กับประเทศไทยอีกด้านหนึ่ง

4.4 ปัญหาเกี่ยวกับการขาดความร่วมมือระหว่างภาครัฐองค์กรเอกชน หรือกลุ่มชุมชนท้องถิ่น
จากการศึกษา พบปัญหา เกิดขึ้นจากแนวคิดและทัศนคติของผู้บังคับใช้กฎหมาย ที่มีมุมมองว่าการค้าประเวณีแบบสมัครใจไม่ใช่การกระทำที่ผิดก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยตรงการกระทำผิดเช่นนี้จึงไม่มีผู้เสียหายในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานก็ไม่ดำเนินคดีแก่ผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจเท่าที่ควร หรือหากดำเนินคดีก็เปรียบเทียบปรับแล้วปล่อยตัวผู้ค้าประเวณีทันที และเจ้าพนักงานไม่ได้ดำเนินการใดๆก็ไม่มีใครสนใจมากนักเมื่อเทียบกับการดำเนินคดีอาญาอื่น ๆ แต่ซึ่งความเป็นจริงแล้วผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ ได้สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นและสังคม รวมทั้งยังฝ่าฝืนข้อห้ามเพื่อประโยชน์สาธารณะ และศีลธรรมอันดีของประชาชน

จากข้อมูลการศึกษาพบว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐ ขาดความรู้ ความเข้าใจในแนวทางการทำงานแบบมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายไม่ได้ยึดแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะการเชื่อมโยงการทำงาน ทั้งแบบของเครือข่ายระดับท้องถิ่นและระดับสากลที่ตรงกันอีกทั้งเรื่องการกระทำผิดของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจให้กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทั้งในของภาครัฐ องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรสาธารณะประโยชน์ การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลหน่วยงานของรัฐ หรือแม้แต่ภาคเอกชน ไม่ถือว่าผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ เป็นผู้กระทำผิด จึงไม่เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย หรือแม้แต่การมองข้ามการกระทำผิดของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ(เตร็ดเตร่) ผู้คนในสังคมต่างพบพฤติกรรมในลักษณะเชิงชวนค้าประเวณี ได้ตามที่สาธารณะ แหล่งท่องเที่ยว หรือท้องถิ่นที่มีรถยนต์สัญจรไปมานั้น การที่เจ้าหน้าที่รัฐ หน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน และผู้คนในสังคม นิ่งเฉย ไม่ได้จริงจังกับการกระทำผิดของผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ (เตร็ดเตร่) ทำให้เกิดความรื้อนรำคาญแก่สาธารณชน ไม่ว่าจะเป็นกานอุบัติเหตุบนท้องถนน การกีดขวางการจราจร การยื่นแต่่งกายไม่สมควรในบริเวณสถานที่ของราชการ (ทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศชาติเสื่อมเสีย) หรือ การเกิดคดีความทางอาญาหลังการขายบริการทางเพศ (ลักทรัพย์, ปล้นทรัพย์, ทำร้ายร่างกาย) เป็นต้น อันจะสอดคล้องกับหลักการกำหนดความผิดทางอาญา ในประการหนึ่งของวัตถุประสงค์กฎหมายอาญาที่ว่า การคุ้มครองสังคมจากการกระทำโดยเจตนาอันเป็นการประกอบอาชญากรรมทางเพศด้วยวิธีการอันไม่พึงประสงค์ หรือคุ้มครองป้องกันสภาวะจิตใจของสมาชิกในสังคมนั้น ๆ ให้รอดพ้นจากความกระทบกระเทือนจากการกระทำที่ไม่เหมาะสมหรือเพื่อคุ้มครองศีลธรรมอันดีงามของประชาชน

จากการศึกษามาตรการกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ มาตรการที่เหมาะสมจะนำมาปรับใช้ในการร่วมมือปฏิบัติงาน ระหว่างรัฐ หน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน องค์กรต่าง ๆ ทุกส่วน ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีโดยที่ผู้ค้าประเวณีที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในฐานะผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย หากนำวิธีการปฏิบัติต่อคนโดยไม่ใช้คุก เป็นวิธีการที่รัฐเป็นผู้จัดบริการด้านงานยุติธรรมที่เน้นการให้ความสำคัญในการให้บริการแก่ผู้กระทำความผิด(ผู้ค้าประเวณี)ด้วยการสร้างสมดุลระหว่างการลงโทษ บำบัดฟื้นฟู สอดส่อง เพื่อที่จะเป็นการช่วยผู้ค้าประเวณี ให้สามารถพัฒนาทักษะการใช้ชีวิตร่วมกับ

ผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสมต่อไป หากนำหลักการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้คุกของประเทศไทย เป็นหนึ่งในการปฏิบัติของมาตรการกระบวนกรยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ มาปรับใช้ให้สอดคล้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ซึ่งพบว่า ผู้ค้าประเวณี แบบสมัครใจ ควรจะได้รับการแยกออกจากการกระทำผิดอื่นๆ เพราะเหตุความจำเป็นของแต่ละบุคคลในการกระทำผิดจึงควรใช้มาตรการบำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูมากกว่านำตัวเข้าสู่การดำเนินกระบวนกรพิจารณาพิพากษาคดีในศาลอีกทั้งมีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับชุมชน สังคมหรือ เจ้าหน้าที่กรมประชาสัมพันธ์ คอยให้คำแนะนำ และประสานงานศูนย์ฝึกอาชีพ หากผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ ยินดีเข้าร่วมในการฝึกอาชีพและพัฒนาตนเอง หลังจากขั้นตอนกระบวนยุติธรรมแล้วผู้ค้าประเวณีแบบสมัครใจ จะได้รับการสงเคราะห์ภายหลังปล่อยเป็นการช่วยเหลือสงเคราะห์ตามความเหมาะสม แก่ผู้พ้นโทษ หรือ ผู้พ้นจากสถานฝึกและอบรม เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้าสู่สังคมได้ในเบื้องต้นดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสำคัญของวิธีการปฏิบัติต่อคนโดยไม่ใช้คุกเป็นวิธีการที่เน้นและให้ความสำคัญกับ พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐ กับผู้กระทำผิดนั่นเอง

กระบวนกรยุติธรรมในประเทศไทยมีหน่วยงานพร้อมเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดตั้งแต่ขั้นจับกุมถึงภายหลังพ้นโทษไปปฏิบัติหน้าที่อยู่และเป็นการทำงานที่เชื่อมโยงกันบทบาทของกระบวนกรยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ในฐานะที่เป็นกระบวนกรยุติธรรมทางเลือก สำหรับกระบวนกรยุติธรรมแล้วตามธรรมเนียมการยอมรับวิธีการของกระบวนกรยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ในกระบวนกรยุติธรรมไทยจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบทบาทของรัฐและของกระบวนกรยุติธรรมกระแสหลักในปัจจุบันรวมทั้งบทบาทของบุคลากรในกระบวนกรยุติธรรมและจำเป็นต้องประสานกับชุมชนเพื่อสนับสนุนและเป็นการดูแลควบคุมความเป็นกระบวนกรยุติธรรมสร้างความเสมอภาคให้กับชุมชน สังคม และอาจจะต้องดูสภาพสถานการณ์ เพื่อหาช่องทางแก้ไข และดัดแปลงให้เหมาะสมกับสังคมไทยได้เนื่องจากเป็นวิธีการที่เคยใช้อยู่ในอดีตกาลและยังปรากฏให้เห็นในบางท้องถิ่นในปัจจุบัน

บทที่ 5 ข้อเสนอแนะ

5.1 ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ที่บังคับให้อยู่ในปัจจุบันให้ทันสมัยขึ้น โดยให้มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ผู้ใดเข้าติดต่อกับ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเฝ้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอภัยหรือเป็นที่เดือนร้อนราคาแก่สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาทหรือจำคุกไม่เกิน 1 เดือน

5.2 ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539ที่มีการบังคับให้อยู่ในปัจจุบันให้มีความทันสมัยต่อเหตุการณ์ในปัจจุบันโดยมีการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดฝ่าฝืนกฎหมาย ตามมาตรา 5 ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ซึ่งได้กระทำความผิดซ้ำให้มีโทษอัตราโทษปรับหรือโทษจำคุกเพิ่มขึ้นมากกว่าการกระทำผิดในครั้งแรกโดยให้มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 วรรคสองผู้ใดกระทำความผิดซ้ำตามวรรคหนึ่งต้องระวางโทษปรับหรือโทษจำคุกเพิ่มครั้งหนึ่งจากโทษตามวรรคหนึ่ง

5.3 ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 โดยให้มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

มาตรา 33 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตาม มาตรา 5 หรือ มาตรา 6 ไม่ปรากฏว่าต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูก ดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกหรือต้องคำพิพากษา ให้จำคุก ให้พนักงานสอบสวนในกรณีที่ได้เปรียบเทียบคดีแล้ว แจ้งกรมประชาสงเคราะห์เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มี เขตรับผิดชอบ

มาตรา 33/1 ให้กรมประชาสงเคราะห์บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้กระทำความผิดตาม มาตรา 5 หรือ 6 ไว้เป็นฐานข้อมูลการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

5.4 กำหนดหลักการในการประสานการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่ หน่วยงานของรัฐ องค์กรเอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นสากล มีความพร้อมด้านเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสาร สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน และต้องอาศัยอำนาจทางสังคมเข้าไปร่วมแก้ไขปัญหาดังนี้

5.4.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง จับกุมผู้ค้าประเวณีได้ ให้พนักงานสอบสวน ทำบันทึกการจับกุม และเปรียบเทียบปรับเมื่อแล้วเสร็จ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพหรือสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัด

5.4.2 เจ้าหน้าที่กรมประชาสงเคราะห์ทำการประสานกับพนักงานสอบสวนในการส่งตัวผู้กระทำความผิดไปยังสถานแรกรับในเขตที่มีความรับผิดชอบโดยไม่รื้ออัยการ พร้อมส่งสำเนาทะเบียนของตำรวจ ให้กับเจ้าหน้าที่ของสถานแรกรับ

5.4.3 เจ้าหน้าที่สถานแรกรับดำเนินการตามขั้นตอน แล้วส่งตัวไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพได้ทันที

5.4.4 เมื่อผู้กระทำความผิด ได้ผ่านการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ครบกำหนดที่กฎหมายกำหนดแล้วนั้น จะถูกปล่อยตัว ทั้งนี้จะมีการติดตามผลหลังจากการปล่อยตัวของผู้ค้าประเวณี ซึ่งจะอยู่ในความดูแลของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กันยสินี ปัญญาอภิวังศ์(2558).“ทักษะชีวิตเพื่อการจัดการตนเองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร”วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม – เมษายน 2558 : เลขที่หน้า146

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2546). คำอธิบายกฎหมายอาญาภาค1. พิมพ์ครั้งที่ 8.กรุงเทพฯ:ม.ป.พ.

พิรุฬห์ โตศุภวรรณ. (2532). “การลงโทษปรับทางอาญา”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

คณะนิติศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กระทรวงการต่างประเทศ

พระราชวรมนี (พล อากาศโร) (2558).”รูปแบบและเครือข่ายการเสริมสร้างความดีภายใต้แนวคิด

ธนาคารความดี” วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม – เมษายน 2558:เลขที่หน้า 366

- ประชุม อินทรโชติ. (2549). กฎหมายอาญา. สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2557, จาก
ธัญญลักษณ์ เบ็ญจมะโน. (2548). "มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและ
เด็กในประเทศไทย"วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วันชัย ศรีนวนัด. (2521). "ทัศนคติของตำรวจไทยต่อปัญหาโสเภณี". วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รังสรรค์ แสงสุข. (2536). "ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายปราบปรามการค้าประเวณีและกฎหมายที่
เกี่ยวข้อง". สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและ
สิ่งแวดล้อม.
- ดร.โสภณ พรโชคชัย. (2557). โสเภณีถูกกฎหมาย ช่วยปราบทุจริต รักษาศีลธรรม. AREA แดง
ฉบับที่ 57/2557.ม.ป.ท.
- สุพล บริสุทธิ์. (2549). "การกำหนดความผิดทางอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดเกี่ยวกับการ
การค้าประเวณี". วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต กฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทาง
อาญา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
http://www.bestchum.com/files/41231_1.doc, 2549 (กุมภาพันธ์,5).
- สุธินี รัตนวราน. (2546). กฎหมายอาญาชั้นสูง เอกสารประกอบคำบรรยายกระบวนการวิชา
กฎหมายอาญาชั้นสูง หลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต ภาคพิเศษ. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. (2546). "กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์:
วิสัยทัศน์ใหม่สำหรับเหยื่ออาชญากรรมและผู้กระทำผิดในสังคมไทย". (โรงแรมราม
การ์เด้นส์ : กรุงเทพฯ, 21 เมษายน 2546). สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2557 จาก
<http://www.polsci.chula.ac.th/sumonthip/crime-cj.htm>.
- สหรัฐฯ. (2556). รายงานการค้ามนุษย์ประจำปี พ.ศ. 2556. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2557,
จาก www.thai.bangkok.usembassy.gov/tipthaireport13-t.html